

PATRICK ROTHFUSS

PŘÍBĚH ZE SVĚTA

— KRONIKY KRÁLOVRAHA —

HUDBA
TICHA

ARGO

TRITON

Přeložila Jana Rečková.

Patrick Rothfuss
Hudba ticha

The Slow Regard of Silent Things
Copyright © 2014 by Patrick Rothfuss
All Rights Reserved.

Translation © Jana Rečková, 2015

Cover art and interior illustrations © 2014 by Marc Simonetti

© Argo, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-257-1450-8 (Argo)

ISBN 978-80-7387-893-1 (Triton)

*Pro Vi, bez níž by možná žádný příběh nebyl.
A pro „Tunnel Boba“, bez něhož by nebyla žádná Auri.*

Autorova předmluva

Možná si tuto knihu nebudete chtít koupit.

Vím, něco takového by autor říkat neměl. Lidem z prodeje se to nebude líbit. Můj redaktor dostane záchvat. Ale já k vám radši budu hned zkraje upřímný.

Zaprvé, pokud jste nečetli moje předchozí knihy, neměli byste začínat právě touhle.

Moje první dvě knihy nesou názvy *Jméno větru* a *Strach moudrého muže*. Jestli jste zvědaví na to, co jsem napsal, začněte jimi. Ty vás nejlépe uvedou do mého světa. Tato kniha pojednává o Auri, jedné z postav série. Bez souvislostí z předchozích knih se patrně budete cítit ztraceni.

Zadruhé, i když jste mé knihy četli, myslím, že je poctivé vás varovat: toto je tak trochu zvláštní příběh. Nemám ve zvyku prozrazovat zápletky, ale stačí říct, že tahle kniha je... jiná. Nechová se jako klasický příběh. Pokud čekáte pokračování Kvotových dobrodružství, zde ho nenajdete. Na druhé straně, pokud se chcete dovědět něco víc o Auri, má vám tato kniha co nabídnout. Pokud vás zajímá Podvěcí a alchymie. Pokud chcete znát to skryté, co pohání můj svět...

No, pak je tato kniha možná určena právě vám.

Hluboko pode dnem

Když se Auri probudila, věděla, že má sedm dní.

Ano. Byla si tím docela jistá. On přijde na návštěvu sedmého dne.

Dlouhá doba. Dlouhá na čekání. Ovšem ne tak dlouhá na všechno, co je třeba udělat. Ne, pokud chce být opatrná. Ne, když chce být připravena.

Otevřela oči a spatřila nepatrnou stopu mdlého svitu. To se stávalo vzácně, jelikož se útulně schoulila v Příkrytu, nejsoukromější z jejich skrýší. Venku byl tedy bílý den. Plný den. Den nálezů. Usmála se, v prsou jí zašuměly bublinky vzrušení.

Bylo tu právě tolik světla, aby rozeznala bledý obrys své paže a prsty našla kapací lahvičku na polici u lůžka. Odšroubovala ji a jednu kapku nechala skanout na Foxenův talířek. Po chvíli se pomalu rozzářil do slabé, šeré modři.

Opatrně odhrnula příkryvku, tak aby se nesesula na podlahu. Vyklouzla z postele, kamenná podlaha ji zahřála do nohou. Umyvadlo spočívalo na stolku blízko lůžka, vedle skrojku jejího nejsladšího mýdla. Nic z toho se během noci nezměnilo. To bylo dobré.

Auri vymáčkla přímo na Foxena další kapku. Zaváhala, pak se široce usmála a nechala skanout ještě třetí. V den nálezů nesmí být nic polovičaté. Vzala deku, dvakrát ji přeložila –

přítom si ji přidržovala pod bradou, aby se příkrývka neotřela o zem.

Foxenovo světýlko nabývalo na síle. Nejprve jen blikalo; skvrnka, vzdálená hvězda. Pak hra duhových barev, jako světluška. A jasnělo dál, až vše zalilo chvějivou září. Foxen hrdě trůnil na svém talířku, připomínaje modrozelený uhlík, o málo větší než mince.

Usmála se na něj, načež se rozohnil do plného výkonu a vyplnil Příkryt svým nejopravdovějším, nejjasnějším modrobílým světlem.

Auri se rozhlédla. Viděla svou dokonalou postel, jí přesně na míru. Prověřila své sedací křeslo. Svou cedrovou truhličku. Svůj maličký stříbrný pohárek.

Ohniště bylo prázdné. Nad ním se zvedala křbová římsa: její žlutý list, kamenná krabička, šedý skleněný džbán se sladkou sušenou levandulí. Nic z toho nebylo ničím jiným. Nic nebylo něčím, čím by nemělo být.

Z Příkrytu vedly tři východy. Chodba, průchod a dveře. To poslední nebylo pro ni.

Zvolila si průchod do Útočiště. Foxen odpočíval na talířku, takže jeho světlo tu zářilo matněji, ale dost na to, aby viděla. V Útočišti nebyl poslední dobou velký provoz, ale i tak Auri všechno jedno po druhém zkontrolovala. Ve stojanu na víno spočíval rozbitý porcelánový talíř, o nic tlustší než okvětní lístek. Pod ním ležela kniha malého formátu, vázaná v kůži, pár zátek a klubíčko motouzu. Stranou čekal jeho jemný bílý šálek na čaj, čekal na něj s trpělivostí, kterou mu Auri záviděla.

Na nástěnné policiče ležela hrudka žluté pryskyřice. Černý kámen. Šedý kámen. Hladký, plochý kus dřeva. O kousek dál

stála malá lahvička s drátěným uzávěrem, otevřeným jako zobák hladového ptáka. Na stole, na čistém bílém plátně, ležela hrst cesmínových bobulí. Auri se na ně chvílku dívala, pak je přemístila na poličku s knihami, kam se hodily lépe. Znovu se rozhlédla a pokývla si pro sebe. Všechno v pořádku.

Vrátila se do Příkrytu, umyla si obličej, ruce a nohy. Vyklouzla z noční košile a složila ji do cedrové truhličky. Spokojeně se protáhla, zvedla paže a zhoupala se na špičkách.

Pak si oblékla své oblíbené šaty, ty, které jí daroval. Rozkošně jí hladily kůži. Její jméno v ní hořelo plamenem. Dnes bude rušný den.

Auri sebrala Foxena a nesla ho přikrytého dlaní. Prošla Útočištěm, proklouzla nepravidelnou trhlinou ve zdi. Ta škvíra nebyla moc široká, ale Auri s její droboučkou postavičkou stačilo natočit ramena, aby se neodřela o ostré kameny. Pro ni tu těсно nebylo.

Vana byla vysoká místnost s rovnými bílými stěnami z opracovaného kamene. Bylo to místo bez ozvěny, až na její stojací zrcadlo. Dnes tu však něco přibylo: nejjemnější dech slunečního svitu. Vkradl se sem mezerou pod vrcholem dveřního oblouku, zasypaného hromadou trosek: polámaných trámů a kusů padlého kamene. A úplně nahoře se objevila světlá šmouha.

Auri si stoupla před zrcadlo, vzala štětinový kartáč, který visel na dřevěném rámu. Kartáčovala si spánkem zcuchané vlasy, až se jí vznášely kolem hlavy jako oblak.

Přikryla dlaní Foxena a bez jeho modrozeleného svitu místnost potemněla jako noc. Potom se jí zorničky roztáhly a nerozeznávala nic jiného než měkkou, sotva znatelnou šmouhu teplého světla, jež sem proudilo z výšky nad troskami. Bledě zlatý svit uvízl v jejích bledě zlatých vlasech. Auri se na sebe do zrcadla vesele usmála. Vypadala jako sluníčko.

Zvedla ruku, odkryla Foxena a vyrazila do rozlehlého bludiště Rubriky. Najít měděnou trubku se správným plátěným obalem jí zabralo sotva minutu. Vždyť nalezení dokonalého místa, v tom je právě ten vtíp, no ne? Sledovala trubku tunely z červených cihel téměř půl míle a dávala dobrý pozor, aby jí neunikla mezi nespočtem ostatních rour.

Potom se trubka bez sebemenšího varování prudce ohnula a zanořila se přímo do zakřivené zdi. Opustila ji. To od ní bylo hrubé. Auri sice měla na vybranou spoustu jiných, ale malé cínové neměly vůbec žádný obal. Ledové z naleštěné oceli byly příliš nové. Železné zase příliš dychtivé, až ji to uvádělo do rozpaků, přičemž byly zcela obaleny bavlnou, a s tou by měla víc práce, než byla dnes ochotna podstoupit.

Tak se Auri pustila za tlustou keramickou trubkou, která si brumlala podél tunelu. Ta se nakonec zabořila hluboko do země, ale v místě ohybu se její lněný obal uvolnil a rozpáral jako košile nějakého uličníka. Auri se usmála a jemnými prsty odmotala cár látky, dávajíc pozor, aby ho nepotrhala.

Nakonec povolil. Dokonalé. Tenký pruh zašedlého lněného plátna, dlouhý jako její paže. Byl unavený, ale ochotný, a když ho složila, pelášila pryč, Stínkem, plným ozvěň, a dolů, pořád dolů až do Dvanácti. Dvanáct patřilo ke vzácným proměnlivým místům Podvěcí. Bylo dost moudré, aby znalo sebe sama, natolik

statečné, aby *bylo* samo sebou, ale dokázalo se nespoutaně měnit, a přitom zůstávat zcela pravdivé. Po této stránce představovalo cosi jedinečného, a i když občas postrádalo bezpečí či vládnost, Auri si ho téměř proti své vůli oblíbila.

Dnes onen vysoký obloukovitý prostor vypadal jasně a živě, přesně jak očekávala. Sluneční jas pronikal jako kopí otevřenými mřížemi kdesi nahoře, prorážel si cestu až do hlubokého, úzkého údolí proměnlivého místa. Prodíral se mezi trubkami, podpěrami, kolem pevné, rovné linie prastarého dřevěného chodníku. Vzdálený hluk ulice se snášel dolů, až pod dno všeho.

Auri slyšela zvuk kopyt na dlažbě, ostrý a oblý jako praskající kloub. Slyšela vzdálený hřmot projíždějícího vozu a matnou změť hlasů. Tím vším se propletl vysoký, rozzlobený křik dítěte, které určitě chtělo matčin prs a nedostalo ho.

Na dně Žlutých Dvanácti se nacházelo podlouhlé hluboké jezírko s vodou hladkou jako sklo. Slunce sem svítilo dost silně, aby Auri dohlédla až ke druhému propletenci trubek pod vodou.

Už tu měla slámu a na úzké kamenné římsě podél jedné stěny čekaly tři láhve. Ale při pohledu na ně se Auri zamračila. Byla tu zelená, hnědá a čirá. Měla tu široký drátěný uzávěr, šedé zakroucené víčko a korek, tlustý jako pěst. Všechny možné tvary a velikosti, ale nic z toho nebylo tak docela to pravé.

Auri rozčileně rozhodila rukama.

Rozběhla se zpátky do Příkrytu, bosé nohy pleskaly o kámen. Jakmile dorazila, padl jí pohled na šedý skleněný džbánek s levandulí. Zvedla ho, pořádně prohlédla, pak ho postavila zpátky na místo a odcupitala.

Chvátala Útočištěm, tentokrát ho opustila svažujícím se vý-
chodem, nikoli štěrbinou ve stěně. Prokličkovala Houžví, Fo-
xen házel na stěny divoké stíny. Vlasy za ní v běhu vlály jako
praporec. Sestoupila po točitém schodišti do Temnodomu,
dolů a dokola, dolů a dokola. Když konečně zaslechla tekoucí
vodu a cinkání skla, věděla, že překročila práh do Cinkotu.
Brzy se Foxenovo světélko odrazilo od tůně s vířící černou vo-
dou, jež spolkla spodní část schodiště.

V mělkém výklenku se skrývaly dvě láhve. Jedna modrá
a štíhlá, druhá zelená, podsaditá. Auri naklonila hlavu, zavře-
la jedno oko, potom natáhla ruku a dvěma prsty se dotkla ze-
lené láhve. Zakřenila se, chňapla ji a rozběhla se zpátky ke
schodům.

Cestou nazpět proběhla Přeskoky, jen aby měla nějakou změ-
nu. Běžela síní, přeskočila první hlubokou trhlinu v rozbité
podlaze mrštně jako tanečnice. Přes druhou puklinu se přenes-
la lehce jako pták. Třetí zdolala divoce, jako hezká dívka, po-
dobná sluníčku.

Do Žlutých Dvanácti se vřítela celá zadýchaná. Když nabrala
dech, strčila Foxena do zelené láhve, pozorně ho obestlala slá-
mou a zajistila sponku u gumové zátky, čímž láhev pevně uza-
vřela. Zvedla ji k obličejí, vesele se usmála a políbila sklo. Pak
láhev opatrně postavila na okraj jezírka.

Vyloupila se z oblíbených šatů a pověsila je na mosaznou
trubku. Trochu se zachvěla, jako by jí v žaludku zalechtala ne-
klidná rybička. Potom, úplně nahá, oběma rukama shrnula
svoje oblačné vlasy dozadu a spoutala je; stočila a svázala prouž-
kem starého lněného plátna. Když s nimi byla hotová, stal se
z nich dlouhý ohon, který jí visel až do pasu.

S rukama pevně zkříženýma na prsou udělala dva krátké krůčky a zastavila se na kraji tůně. Ponořila do vody špičku, potom celou nohu. Zasmála se při pocitu chladu a mátové svěžesti. Pak se spustila níž, obě nohy jí vlály ve vodě. Chvilku balancovala, podpírala se oběma rukama, aby neseděla na studeném okraji jezírka.

Ale stejně se chladu nemohla vyhnout. Svraštila obličej a klesla až dolů. Na chladu kamenného okraje už nebylo nic mátového. Chutnal jako netečné, tupé kousnutí do jejího něžného pozadí.

Otočila se a postupně se nořila hlouběji. Pomalu hmatala nohama, až narazila na kamenný výčnělek. Zachytila se ho prsty nohou, po stehna ve vodě. Několikrát se zhluboka nadechla, pevně zavřela oči a vycenila zuby, pak se výčnělku pustila a dolní částí těla se potopila pod hladinu. Tiše vykvikla, z chladu jí naskočila husí kůže.

Ale to nejhorší už měla za sebou. Teď si namočila i hlavu. Lapala po dechu a mrkala, vytírala si vodu z očí. Celá se otrásla, jednu ruku si stále tiskla na ňadra. Na sešklebeném obličejí se pomalu objevil široký úsměv.

Bez svého oblaku vlasů si Auri připadala maličká. Ne tak, jak se o to dennodenně snažila. Ne jako strom mezi stromy. Nebo jako stín pod zemí. A nešlo jen o drobné tělo. Věděla, že je jí docela maličko. Když se pozorněji podívala do svého zrcadla, viděla v něm dívku drobnou jako dětský pouliční žebráček. Hubeňoučkou dívku. S jemně vystupujícími lícními kostmi. S kůží napjatou na klíčních kostech.

Ne, o to nešlo. Když měla vlasy stažené dozadu a mokré, jako by jí ubylo. Připadala si... upěchovaná. Matná. Sotva patrná.

Neskutečná, jakoby vymyšlená. Bez toho dokonalého pruhu lněného plátna by to bylo strašně nepříjemné. Nebýt jeho, připadala by si nejenom jako srolovaný knot, ale jako něco vytaženého z kanálu. Dělat věci správně se vždycky vyplatí.

Konečně se přestala třást chladem. V žaludku se jí pořád hemžily rybičky, ale dychtivě se usmívala. Do jezírka dopadlo denní světlo, jasné a přímé jako kopí.

Auri se zhluboka nadechla a vydechla, protáhla si špičky. Nadechla se ještě jednou a vydechovala pomaleji. Při třetím nádechu jednou rukou pevně uchopila hrdlo Foxenovy láhve, opustila kamenný okraj tůňky a potopila se.

Patrick Rothfuss
Hudba ticha

Z anglického originálu *The Slow Regard of Silent Things*,
vydaného nakladatelstvím DAW Books v New Yorku roku 2014,
přeložila Jana Rečková.

Autorem obálky a ilustrací je Marc Simonetti.
Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Marie Semíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2015 vydala nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 2555. publikaci, 51. svazek edice FANTASTIKA
a Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00, Praha 10, www.tridistri.cz,

jako svou 1877. publikaci, 532. svazek edice TRIFID.

Vydání první.

Vytiskla tiskárna Akcent.

ISBN 978-80-257-1450-8 (Argo)

ISBN 978-80-7387-893-1 (Triton)

Knihy nakladatelství Triton si můžete za zvýhodněné ceny objednat
na www.tridistri.cz.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz